

S Tali. A s krámem. A v polích.

Původně nás tedy bylo víc, protože když jsem přišla dom, popadla jsem oba ohaříky a vytáhla je ven. V rámci naší rituálů jsme pár minut pobyli u rybníčků a pak už jsme zamířili k sámošce. Taliprtka byla sice rozverná, ale dala se ukočírovat, že půjde spořádaně se mnou a nebude nikde pobíhat. Ale je to vždycky šichta teda. Furt dokolečka, dokola. Tohle je třeba příklad toho, proč venčím Rumíčka zvlášť. Protože aby Tali fungovala normálně, musíte na ni mít pořád oko, pořád ji musíte korigovat, protože jinak se rozletí a to bohužel bez ohledu na to, kde se pohybujete. Takže pokud jdete v jednom člověku a s oběma, musíte na ni mít pořád, pořád soustředěnou pozornost a nemůžete vypnout ani na chvíli.

Bohužel i pro ni teda, páč to pořád znamená nějaký umravňování, či povelování toho, co má dělat. Když nepovelujete, je to pro ni signál, že si může dělat lautr co chce :D. A ani vodítko vám v tomhle nepomůže, ani krám vám v tomhle nepomůže, Protože i na vodítku musíte mít na ní oko, abyste se o ni buď nepřerazili a nebo, aby ona s její razancí nepřerazila vás, když ji napadne nějaká hovádina. A i s krámem je to o tom, že jí pořád musíte mít v merku a stanovovat co ano, co ne.

Ale krám má ty svoje určitý výhody, to je pravda. No takže jsme se tedy prošli kolem sámošky pěkně navolno, ale protože byla ten den zase šíblá, vzala jsem ji před silnicí na vodítko a pustila ji až za klášterem. Potřebovala vyzkoušet, jestli si může zaletět tam, kam bez povolení lítat nemá. Ne nemohla. Houkla jsem a s tím jsem i vystačila. Otočila to a přišla zpátky. Když si dala kousek chůze u mé maličkosti, dovolila jsem jí, aby si tam zaběhla a po nějaký době jsem hvízdla na píšťalku. Dostavilo se pendolínó. Zatímco dřív by to byl stěží courák, leckdy spíš odstavenej vagon □ □ ,páč je to tam velezajímáci. Dumáte, proč furt píšu o Tali a ani zmínka o Rumíčkoví? No, proto, že to tak je, že furt furt musíte mít tu pozornost napřenu na ni a Rumíčka jedete tak trochu bokem. Aaaa to já nerada. Došli jsme na kraj polí a já vytáhla balonek. Pěkně na střídačku se běhalo, tady už žádný šizení. Krásně jsme si blbli. V jednu chvíli to tedy Tali napálila, že poletí do stařiny a nebude reagovat na píšťalku. Dobře, nechceš, nechceš. Zapískala jsem na obojek a Tali změnila názor. Najednou měla sluchovody průchozí.

A pak koukám, kdo se to k nám blíží?? Pánik. Rumíček už ho vítal, Tali má v mozkovně ten průvan, takže trochu zpoždění v reakci, že jo..... □ □ ale pak ho letěla přepadnout taky.

Chvilku jsme tam byli takhle pohromadě, ale pak jsem poprosila Brtníka, ať se jdou cournout spolu s Rumíčkem (a ať mi ho nevošidí!) a my ,že dneska uděláme zase holčičí tým. Kluci se zdejchli, ani si toho nestačila všimnout. A já doufala, že to tak i zůstane. Nasměrovala jsem nás do stařiny. Tali měla představu, že to pojme po svém. Trošku jsme se v těch představách teda rozcházely □ □ . Ale nakonec mi dala za pravdu, že to teda bude podle mýho. A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! A teď si prosím sedněte, nebo to s váma flákne, páč se mnou to totiž údivem málem fláklo. Protože:

vytáhla jsem z kapsy rukavice a nenápadně je "ztratila" . Posléze jsem Tali přivolala, posadila jí a poslala jí, ať je hledá. Nevypálila si po svém jako jindy. Vůbec. Pustila se svědomitě do práce. ONA PRACOVALA!! A nepracovala na sebe, ne pracovala se mnou. Našla rukavice a nadšeně je přinesla. Juuuchajdááá!! Mrákoty mě obcházely □ □ A tak jsem kula železo, dokud bylo extrémně žhavý. Šla jsem ztratit naše přetahovadlo, neboli pás hnědý pevný látky. Ten už nebyl tak dobře vidět, to už měla těžší. Ale zhostila se toho dobře a ani tady neměla tendenci to flákat, nebo vzít kramle. A tak jsme se spolu radovaly.

Protože byla tak šikovná a hodná, dostala takový menší velkovolno a mohla si jít šmejdit do stařiny. Zasloužila si to. Je pro mě jen smutný konstatování, že bez krámu, byť jen pískacího a to ještě jen coby pojistka, jsme se takhle hezky domluvit doteď pořádně nemohly. Nedělám si totiž po tý době už iluze, že bez toho bychom tohle spolu takhle pěkně provozovaly. No nic, co už. Šla si běhat a šmejdit. A na každý moje normoš pískání se dořítla. Takže jsme se spolu mohly radovat a já jí mohla nechat mnohem víc volnosti, než obvykle.

A za cyklistickou stezkou jsme se do stařiny zanořily spolu a trochu si pracovaly na ovladatelnosti. Na zastavování, na tom, aby mě vnímala, aby se dokázala uklidnit soustředit (marný, je to marný, je to marný □ soustředit se a uklidnit jsou cizí slova □ . A tohle mě dost mrzí, že prostě nedokážu- a to je určitě i moje chyba. Protože vím, že by jí hodně pomohlo, kdyby přestala bejt tak hrkavá.) No vystačila jsem si s hlasem. Pravda, místy hlasitým hlasem, ale reagovala na něj a byla ochotná být na příjmu. Když jsem zavelela, že jdeme na cestu, šla. Bez dohadování se. A i se tý cesty držela, nehodlala prchat v dál, maximálně si jako normální pes šmejdila kousek podél tý cesty. Ale opravdu jen kousek. A kupodivu jsem ani nemusela moc mluvit. Ne, že bych mohla být zticha tak, jako s Rumíčkem. To ne, ale obešly jsme se v ten moment bez toho otravného neustálého upozorňování, co že to má dělat.

Prokličkovaly jsme se stezičkou k plácku pod myší loukou a tam jsem ji zase, protože byla hezky poslušná, nasměrovala z cesty do prostoru a že půjdeme pracovat. Velmi rychle si toho bažanta našla, vystavila ho a vystavovala ho poměrně dlouho. To je meega úspěch u ní. Když ho zvedla, zvednul se bohužel nejen on, ale ona taky. Nicméně se mi podařilo to, že jsem ji takhle navolno ukočírovala. Sice hlasitě, ale ukočírovala natolik, že byla ochotná mě vnímat. Šichta, řeknu vám, šichta. A pak, když se rozletěla v dál, protože byla tak rozhicovaná, že chtěla letět dálku do svých oblíbených míst a tam si pokračovat po svém, jsem se, pravda, musela připomenout. Protože píšťalku v ten moment opět zazdila. Písknutí krámu nezazdila a letěla hnedle zpátky.

A pak jsme si spolu mohly hrát. A taky si mohla jen tak běhat od myšodurky k myšodurce, zkoumat, čmuchtat a jen tak si být. Myšílouku mám ráda, tam jí z 99% můžu dopřát to stejný co u rybníčků. Můžu jí tam nechat být a pokud se nehodlá vzdálit, dělám jen soudružku družinářku, která dozoruje. Nechci po ní vůbec nic. Dost často i nevytáhnu balonek, aby si prostě jen tak byla a nikdo po ní nic nechtěl a mohla si vypnout mozkovnu a být si sama sebou, tak jak to má nejradši. Tak jsem to udělala ke konci i tentokrát. A pomalu jsem si šla loukou na její konec. Neříkala jsem jí nic a v tichosti šla dál. Doběhla pak za mnou. Což byl milej dárek teda ☐ . Prošly jsme kolem koňských ohrad a já na ni měla oko, aby náhodou nevymyslela nějakou krávovinu, protože koně byly na pastvině.

Ještě si trochu zaběhla do stařiny pod loukou, ale k mojí radosti na zavolání přišla. A tak jsem jí nechala být, když mazala pod starou jabloň, aby si tam ukořistila jablko. ☐ . Až ke kostelíčku jsme si šly pěkně na volno a až za ním jsem ji cvakla na vodítko. Za hospůdkou jsem ji zase pustila a trajdaly jsme se k našemu domu. Chleba co tam ležel cestou musela jít ukázat, ale protože tam leží už dlouho a šlo se kolem něj asi 100x , bylo by prej lepší nenechat ho takhle ladem, ale..... "Tali, prase jedno, FUJ." "A tak jo, no, ale...škoda to je, uznej?" tvářila se . To by vám z ní škublo :D.

Ale jinak to byl, jak říkám, bezva pátek, kterej jsme si spolu užily. Rumíčkotým už byl doma a pln očekávání. Páč již dávno minula hodina krmení. Jak psího, tak toho našeho ☐ . No jo, dny se nám prodlužou a tak člověk z procházek chodí pozdějš a pozdějš.